

Med Hensyn til Forstaaelsen af de Clausuler, som findes angaaende Fortabelsen af Besiddelsen ved blot at indgive en Ansøgning, da har det virkelig undret mig at høre den Fortolkning, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te District (Mourier) har opstillet; thi, selv om man blot vil holde sig til det ene Exempel, som er nævnt af Ministeriet i Motiverne til dette Lovudkast, og som findes i Crectionsbrevet for Stamhuset Musumgaard, saa kan jeg ikke forstaae denne Fortolkning; thi der staaer jo udtrykkelig, at Besidderen skal have sin Ret til dette Stamhus forbrudt, naar han beviistligt søger Tilblivelse. Altsaa, i det Dieblif, han søger Tilblivelse, har han sin Besiddelsesret forbrudt; at han nogen Tid efter faaer Bevilling fra Regjeringen kan ikke høre, at han i det Dieblif, der er sat som Betingelse, nemlig i selve Ansøggens Dieblif, ifølge denne Forordning, maa have tabt sin Besiddelsesret. Der er anført Exemplet fra Knuthenborg, og det er det eneste Beviis, der er anført for, at disse Bevillinger til Salg af Fideicommissgods skulde være til Fæsternes Fordeel. Nu er det ganske besynderligt, at man, uagtet der jo rundtom i Landet er meddeelt flere Bevillinger til Stamhuse og Lehn, ikke har havt noget andet Exempel at opvise eller nævne; man har, hvergang dette Spørgsmaal har været til Forhandling her i Salen, stillet Knuthenborg frem som et deiligt Exempel for det Uskellige i disse Bevillinger, men man har tiet aldeles stille med Hensyn til de andre Fideicommissgods, hvor man har udfæstet Bevillinger til at sælge Gods. Det maa dog vist have nogen Grund, at man har tiet med Hensyn til de andre Steder, og jeg kunde ønske at høre noget Nærmere om, hvorledes det virkelig har gestaltet sig med Hensyn til de andre Gods, hvor man har meddeelt lignende Bevillinger. Jeg har tidligere her i Salen oplyst, at, uagtet der for et Aarstid siden er givet Bevilling til at sælge paa Grevskabet Langeland, er der, saavidt mig bekjendt, ikke solgt en eneste Gaard endnu paa det hele Grevskab, og at Vedkommende, da en Fæster henvendte sig til ham for at faae Gaarden, forlangte over 3000 Rbd. for hver Tønde Hartkorn; det er et Exempel i en anden Ret-

ning, og jeg kunde ønske at høre, hvorledes det stiller sig paa de andre Gods. Jeg anseer det meget mistænkeligt, at man bestandigt kun har Knuthenborg at stille frem. Man har desuden hørt en æret Rigsdagsmand her udtale, at det, man her har stillet frem for Knuthenborg, ingenlunde er saa smukt og godt, som det seer ud til. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 6te District (Mourier) har villet berolige os med Hensyn til vor Frygt angaaende disse Bevillinger, idet han har sagt, at der staaer i dem, at der kun maa sælges til Fæsterne eller med disses Samtykke til Andre; men, som bekjendt, har den ærede Rigsdagsmand ikke kunnet betrygge os i den Retning, thi den ærede Justitsminister har jo oftest udtalt nye Bestemmelser ind og taget andre ud af enkelte Bevillinger, der have været udfærdigede til Andre, saa at det jo, om virkelig en saadan Bestemmelse fandtes i alle de hidtil udfærdigede Bevillinger, ingenlunde er sagt, at de, naar denne Lov var kommen ud, ogsaa vilde komme ind i dem, som for Fremtiden bleve udfærdigede. Det er jo almindeligt bekjendt, nærmest af Departementstidenden, som nu for Justitsministeriet er et officielt Blad, at der næsten ved enhver i de seneste Aar indkommen Ansøgning om Bevilling er skeet nye Overveielser i Statsraadet og mellem vedkommende Ministerier, for at indføre Forandringer i dem, saa at det jo meget godt kan tænkes, at man ogsaa kan komme til at forandre dem i dette Tilfælde; det er saaledes ikke nogen Betyggelse for mig, og jeg holder for, at det, selv om begge disse Bestemmelser, som her ere foreslaaede, blive antagne, alligevel er rigtigst, ikke at stemme for Loven i dens Heelhed.

Monrad: Det forekommer mig, at man ikke ret overveier den bestaaende Tingens Tilstand, naar man lægger denne særdeles Vægt paa, at Gieren ved Fæsteledighed skal kunne sælge Stedet til den Høistbydende, thi han kan jo bortfæste til den Høistbydende, dersom han saa vil, han har jo altsaa den fulde Frihed til aldeles at tilfæste den afdøde Fæsters Efterladte, og det staaer ham jo ad Bevillingsveien aabent kun at tage det samme Hensyn til den større Fordeel. Der aabnes ham derfor ikke nogen anden Vej til blot at